

Kapitel 1

DEN LILLA RÖDA HÖNAN

Det var en gång en liten röd höna. Hon hade sex små söta och duktiga kycklingar. Hönan och kycklingarna bodde i ett fint rött hus. I huset bodde också en gris, en katt och en anka. Katten hade tre ungar och ankan två.

Grisen, katten och ankan var väldigt lata. De hjälpte aldrig till, utan hönan och hennes kycklingar fick göra allt i huset. De fick städa, laga mat, diska, tvätta och handla. Ja, allting fick hönan sköta om. När huset behövde målas fick hon hjälp av sina kycklingar, men vad tror ni de andra djuren gjorde? Just det! De latade sig!

En dag hade hönan köpt en liten säck med vetekorn. "Kom nu allihop så ska vi så," ropade hon. "Då får vi mjöl och kan baka goda bullar". "Nej, vi har inte tid", svarade grisen, katten och ankan. Så det blev som det brukade bli. Hönan och hennes kycklingar fick göra allt arbetet själva.

Ibland sken solen, ibland regnade det. Vädret var precis sådant, som vetekornen behövde för att växa bra. Åkern blev grön och stråna blev längre och längre. Hönan och kycklingarna vattnade och rensade, och en dag hade vetet blivit gult och hönan förstod att det var moget. Hon samlade alla djuren och sa: "Nu måste vi alla hjälpas åt att skörda vetet." "Inte jag," grymtade grisen, "det är alldeles för varmt idag". "Inte jag", jamade katten, "och inte jag heller", snattrade ankan. "Kom kycklingar," sa hönan argt. "Vi får som vanligt göra arbetet själva."

Det tog nästan hela dagen för hönan och kycklingarna att bita av alla stråna och dra hem dem på vagnen. Det var varmt, som grisen hade sagt.

Grisen, katten och ankan satt bredvid åkern och tittade på. De hjälpte inte alls till! Grisen hade tagit med sig sin klocka. Han var rädd att glömma när han skulle gå hem till middagen! Klockan har tappat minutvisaren, men grisen kan i alla fall se hur mycket den är, åtminstone nästan.

"Vem drar vagnen med vetet till kvarnen, så att vi får mjöl?" frågade hönan nästa morgon, när alla djuren satt och åt frukost. "Inte jag," grymtade grisen. "Jag är alldeles för trött." "Inte jag," jamade katten. "Jag tänkte sola mig lite," "Inte jag," snattrade ankan. "Jag går och tar mig en simtur nu när vädret är så fint." "Som vanligt! Precis som vanligt," fräste hönan, för nu var hon riktigt arg. Hon och kycklingarna lastade alla säckarna på vagnen och drog den till kvarnen, där mjölnaren malde vetekornen till vitt, fint mjöl. När de kom hem med mjölet, var hönan fortfarande arg och röt till grisen, katten och ankan: "Nu är de verkligen er tur att göra något. Sätt igång med att baka bullar!"

Kapitel 1

"Inte jag," grymtade grisen, "jag har inte läst tidningen än". "Inte jag," jamade katten, "jag vill inte smutsa ner mig". "Inte jag," snattrade ankan, "jag sov så dåligt i natt, så jag tar mig nog en tupplur innan middagen." "Då får vi som vanligt göra det själva," sa hönan till kycklingarna. Hon var så arg på de andra djuren, så att hon nästan inte kunde prata. Snart doftade hela huset av den allra godaste bulldoft. "Vad gott det ska bli med bullar," tänkte grisen och slickade sig om trynet. När hönan fått alla bullarna färdiga, bredde hon ut en duk på gräset i trädgården. Mitt på duken satte hon ett stort fat med bullar. Vilka fina bullar! Stora och runda, med socker på. Bullarna luktade så härligt att ankan vaknade och grisen la ifrån sig sin tidning.

"Är det någon som vill äta bullar och dricka saft?" ropade hönan högt, så att alla skulle höra. "Det vill jag," grymtade grisen. "Det vill jag," jamade katten. "Det vill jag," snattrade ankan. "Nej, nej," sa hönan, "nu får det bli som vanligt. Kycklingarna och jag har själva fått göra allt arbetet, så nu äter vi också själva upp alla bullarna."

Hon tittade strängt på grisen, katten och ankan och fortsatte. "*Den som är lat får ingen mat.*"

Kapitel 2

TRE SMÅ GRISAR

Det var en gång tre små grisar, som hette Nasse, Nöffe och Noppe. De var bröder. Nasse var äldst och Noppe var yngst. En dag gick de till den stora skogen, där de tänkte bygga sig var sitt litet hus. "Kom nu ihåg," sa Nasse, "att det finns en stor hemsk varg här i skogen. Ni måste bygga starka hus, så att han inte kan komma in och äta upp er." "Äsch," sa Nöffe och Noppe, "du är alltid så orolig och försiktig. Vi är inte rädda för en gammal varg. Han hittar inte oss." När de hade kommit en bit in i skogen, skildes de små grisarna åt och gick åt var sitt håll.

Noppe hittade nästan genast en stor hög med tomma kartonger. "Så bra" tänkte han, "med de här kartongerna kan jag lätt göra ett hus." När huset var klart, tyckte Noppe att hans hus hade blivit både vackert och bekvämt. "Lite ostadigt är det kanske, men här inne i den stora skogen blåser det ju inte, så det gör säkert inget."

En dag knackade det på dörren. Noppe kikade ut genom dörrspringan och fick syn på den stora hemska vargen. "Släpp in mig lilla gris," sa vargen, "så jag får titta på ditt nya fina hus." "Nej, det vågar jag inte," pep Noppe. "Jag är så rädd för dig. Du har så långa spetsiga tänder, och dina ögon är inte snälla." "Då blåser jag omkull ditt hus," morrade vargen, som blev arg och kände att han var hungrig. Vargen blåste och blåste och kartongerna flög åt alla håll, och så åt vargen upp Noppe.

Nöffe byggde sitt hus av grenar, som han plockade i skogen. Han var mycket nöjd, när huset var färdigt. "Det här huset kan säkert inte vargen blåsa omkull", tänkte han, "det är mycket starkare än Noppes hus".

En dag arbetade Nöffe i sin trädgård. Plötsligt knakade det i buskarna och vargen kom rusande. Nöffe sprang in i sitt hus och låste dörren. "Nu kommer jag och äter upp dig," skrek vargen, och ryckte i dörren. "Det kan du inte, för mitt hus är starkt." "Det kan jag visst. Jag ska blåsa och blåsa, tills varenda gren blåst bort." Vargen sög in så mycket luft så att han blev som en ballong, och så blåste han ut. Först blåste taket bort, sedan dörren och så rasade hela huset, och vargen slukade stackars lille Nöffe.

Den tredje lilla grisen, han som hette Nasse, var en försiktig och förståndig liten gris. Han byggde sitt hus av tegelstenar. Det var arbetsamt och tog lång tid, men när huset till sist var färdigt, var Nasse alldeles säker på, att det skulle hålla hur mycket den stygga, hemska vargen än skulle blåsa.

En morgon, när Nasse fortfarande låg kvar i sängen, hörde han hur någon sprang runt hans hus. Han steg upp och kikade ut genom det lilla fönstret. Det var den stora stygga vargen. "Vad vill du?" frågade Nasse. "Äta upp dig". "Kom in och ta mig då!"

Kapitel 2

Nasse blev inte rädd, för han visste ju att hans hus kunde inte ens hundra vargar blåsa bort. Vargen blev först förvånad, och sedan började han skratta. Han skrattade och skrattade så han kiknade. "Du var mig en extra dum liten gris. Jag ska blåsa omkull ditt hus precis lika lätt, som jag gjorde med dina bröders."

Vargen blåste, och blåste allt vad han orkade. Han blåste, ja, han blåste så att han blev så trött, att han fick sätta sig ner och vila. "Det här huset går visst inte att blåsa omkull," tänkte han, "jag får lura den lilla grisen istället." Med sin allra snällaste röst sa han. "Nasse, jag bara skojade. Jag vill inte alls äta upp dig. Vi kan väl bli vänner. Jag vet ett ställe där det växer stora fina morötter. Ska vi gå dit? Det är bakom den röda ladan. Jag hämtar dig här klockan fyra i eftermiddag."

"Ja visst, gör det", sa Nasse. Han begrep att vargen ville luras, men tänkte att han istället skulle lura vargen. Därför gick Nasse till ladan redan klockan två och plockade en hel säck full med morötter. När vargen kom, var Nasse redan hemma igen. "Är du färdig Nasse?" ropade vargen. "Ja då, jag är färdig. Det var väldigt goda morötter", ropade Nasse tillbaka. Vargen blev sur, när han förstod att Nasse hade lurat honom och sprang sin väg. Nästa dag kom vargen tillbaka. "Nasse tycker du om äpplen? Hos trädgårdsmästaren har de små, röda äpplena blivit mogna. Det finns massor! Följer du med och plockar i kväll? Jag hämtar dig klockan sex". Nasse tänkte att han nog kunde lura vargen en gång till, så han ropade: "Ja, jag ska vara klar klockan sex".

Nasse sprang till äppelträden redan klockan tre. Han ville vara säker på att ha hunnit hem igen, innan vargen skulle komma och hämta honom. Nasse satt uppe i ett äppelträd och hade plockat en hel korg full med äpplen. "Nu klättrar jag ner och skyndar mig hem," tänkte han.

"Är du redan här Nasse?" Det var vargen som ropade. Han satt under äppelträdet! "Du tänkte väl inte lura mig? Jag är inte så dum som du tror. Nu har jag dig fast och jag ska äta upp dig. Du smakar säkert gott. Till efterrätt tar jag några äpplen. Ha, ha, ha."

Så rädd Nasse blev! Hur skulle han komma ner från trädet och hem till huset? Vargen satt ju under trädet och vaktade honom.

"Det var de godaste äpplen jag ätit i hela mitt liv. Vill du ha några?" ropade han ner till vargen. Han höllde ut en massa äpplen ur korgen, och vargen fick så bråttom att samla upp dem, att han inte märkte, att Nasse klättrade ner och rusade hemåt.

När vargen upptäckte att Nasse inte längre fanns i trädet, hade Nasse fått ett stort försprång. Nasse hann precis slå igen dörren framför nosen på vargen. Ja, vargen var så nära att han fick ena tassan i kläm.

Vargen var nästan tokig av ilska och skrek: "Vänta du din dumma, elaka, lilla gris! Jag ska nog få tag på dig. Nu klättrar jag upp på taket och kryper ner genom skorstenen!"

Nasse hade en stor gryta med vatten, som stod på spisen och kokade. Han hade tänkt, att han skulle koka äppelmos. Nasse ställde grytan precis under skorstenshålet. Vargen, som var alldeles svart av sot, ramlade rakt ner i det kokheta vattnet. Vilket plask!

Kapitel 2

Med ett förskräckligt tjut for vargen ut genom dörren och bort mot skogen.
När Nasse såg den svarta och dyblöta vargen försvinna mellan träden, började han storskratta och ropade så högt han kunde. *”Skrattar bäst som skrattar sist.”*

Kapitel 3

APORNA OCH ÅSNAN

En varm och solig morgon satt Jack och hans pappa Laban och drack saft. Jack och Laban är apor och bor i ett fint litet hus i en stor trädgård där det växer mycket bananer. "Vad varmt det är" sa Laban. "Ja, och i eftermiddag, måste vi gå till stan och sälja bananer på torget. Det blir jobbigt," sa Jack. "Vi borde ha en häst istället för den där lilla åsnan. En häst är stark och kan bära både oss och bananerna." "Det har du rätt i" ropade Laban och slog handen i bordet. "När vi kommer till stan säljer vi åsnan och köper en häst!" Aporna bestämde sig för att strunta i bananerna den dagen. När de hade en häst, kunde de ju ta med sig massor med bananer nästa gång. De tog åsnan i repet och gav sig iväg. Plötsligt stannade Laban, slog sig för pannan och sa: "Det är långt till stan och det blir väldigt varmt. När vi kommer fram till torget är åsnan trött och smutsig. Då får vi inte mycket för henne. Vi måste bära åsnan! Spring tillbaka och hämta hängmattan."

När Jack kommit tillbaka, lade aporna åsnan i hängmattan. De lyfte sedan upp var sin ände av hängmattan och gav sig iväg. Åsnan hade det härligt, men för aporna var det tungt. "Man får inte vara dum" sa Laban. "När vi kommer fram är åsnan pigg och glad och vi får mycket betalt för henne." "Ser du kiosken där framme? Där vilar vi oss lite och köper glass." Vid kiosken stod några andra apor. De började skratta när de fick se åsnan i hängmattan och en av dem ropade. "Jag undrar vem som är den största åsnan av de där tre!" Laban och Jack begrep att de varit dumma och ville skynda sig därifrån, men nu fick åsnan gå och Jack red på dess rygg. De kom snart förbi några hus. På balkongerna satt fullt med apor och solade sig. En gammal apa skrek argt till Jack. "Ska du som är ung och stark rida, medan din gamle trötte far får gå i värmen." Jack skämdes och Laban fick rida istället. Jack gick bakom åsnan och började få ont i fötterna. På en bänk vid väggkanten satt en ung apamma med sin baby på knät. När hon fick se Jack som linkade bakom åsnan blev hon arg och skrek till Laban. "Hur kan du låta din lille son gå? Du ser väl hur trött han är? Låt honom rida också. Åsnan orkar säkert." Nu var det Laban som fick skämmas. Han sa till Jack att hoppa upp på åsnan och så red de vidare. Nu fick åsnan bära bägge aporna. Det var tungt och åsnan hängde med huvudet och gick långsammare och långsammare. "Jag undrar om vi hinner fram till stan innan marknaden är slut?" sa Laban. "Kan du se hur mycket klockan på kyrktornet är?" "Nej, men apan som leder åsnan, som vi möter vill visst säga något till oss." "Hur kan ni plåga er åsna på det viset? Ni ser väl att hon är dödstrött? Hoppa genast av och låt åsnan gå fri och ledig annars ropar jag på polisen!" Laban och Jack skyndade sig att göra som den arga apan sagt. Den lilla åsnan fick gå först och efter kom Laban och sist Jack. Nu började de närma sig stan och de mötte vagnar och apor som varit på marknaden.

Kapitel 3

Två vagnar möttes mitt på en smal bro. Aporna de mötte tittade på Jack och Laban och skrattade. "Titta vilka dumma apor! De har en åsna men rider inte på den!" Åsnan blev rädd av allt oväsendet och sprang sin väg. Aporna sprang efter men åsnan försvann in i skogen och aporna såg den aldrig mer.

När de stod där ensamma i skogen sa Jack. "Pappa, hur vi än gjorde så skrattade de åt oss eller blev arga. Hur skulle vi gjort?" Laban suckade "Jag vet inte, man ska kanske inte alltid rätta sig efter andra. *Man kan aldrig göra alla till lags!*"

Kapitel 4

BJÖRNEN SOM HÄMTADE HONUNG

”Aj! Aj! Aj!” brummade björnen. Han kunde inte skrika så högt för han hade munnen full med honung. Bina var förstås arga och stack honom överallt. ”Tur att jag snart har burken full och kan gå hem” tänkte björnen. ”Barnen blir säkert glada när de ser hur mycket fin honung jag kommer med.”

Björnen hade lång väg hem så han tog sig först en tupplur. För säkerhets skull ställde han sin väckarklocka på en halvtimme. Annars kanske han sov så länge att det blev mörkt innan han hann hem. När han vaknade tog han honungsburken på huvudet. Det var ett bra sätt att bära tunga saker, tyckte han. Så började han lufsa hemåt. När han gick där på stigen kom han ihåg att han hade drömt så fint. Han hade sålt honungen och köpt 5 fina hönor för pengarna. Han visste precis hur han skulle sköta sina hönor, så att de la många ägg. Av äggen skulle han få kycklingar som blev stora och la ägg de också. Så rik han skulle bli. ”Jag kunde kanske sälja ägg” tänkte han. ”Då skulle jag få mycket pengar och kunde köpa en gris. Grisen får säkert många kultingar. Det brukar grisar få. Och så växer griskultingarna och blir stora grisar som också får kultingar.

Då måste jag förstås sälja några av grisarna. Alla kan ju inte få plats hemma. Aldrig kunde jag väl tro att vi skulle bli så rika! En massa höns och huset alldeles fullt av grisar.

Jag tror förresten att jag för grispengarna köper oss en ko. Barnen tycker mycket om mjölk och min fru kunde göra ost. Ost det är riktig kalasmat! Kon får alldeles säkert en kalv som växer sig stor och får en kalv som sedan växer sig stor och får en kalv. Snart har jag så många kor så jag inte kan räkna dem. Och osten! Inte ens om jag äter så jag spricker kan jag äta upp så mycket ost. Jag får sälja ost också.

Vad ska vi köpa för alla pengarna vi får för osten? Nu vet jag, ett föl, ett sött litet föl. Så rika som vi är nu kan vi nog köpa två föl till och med. Föl tycker om att ha sällskap.”

Björnens fru hade nyss kommit och mött honom och björnen berättade för henne, hur rika de hade blivit. De hade massor av höns, huset fullt av grisar och många kor. De kunde äta ägg och fläsk och ost och dricka hur mycket mjölk som helst!

”Oh, vad duktig du är” sa björnens fru och tittade lycklig på sin man.

”Förresten, vi har två små söta föl också” ropade björnen. ”Två små föl som springer och skuttar på ängen.” ”Vad gör dom?” frågade björnfrun. Hon hade inte hört på så bra på slutet utan bara gått och tänkt på allt de skulle göra nu när de blivit så rika. ”De skuttar på ängen” upprepade björnen. ”Du vet så här som föl gör” sa björnen och tog ett riktigt stort skutt för att visa sin fru.

Kapitel 4

Honungsburken ramlade förstås av huvudet och slog i en sten och gick i tusen bitar. All honungen flöt ut på marken, där myrorna började äta upp den.

”Där försvann våra höns och grisar och kor. Och fölen med!” ropade björnfrun och började gråta.

Björnen stod och såg snopen ut en lång stund. Till slut sa han. *”Man ska inte göra sig kalas i tankarna.”*

Kapitel 5

KATTEN OCH DEN GAMLA RÅTTAN

Hurra, hurra, Hurra! Råttorna hurrade, klappade och stampade så att huset skakade och nästan sprack. Så många råttor där var! Alla var de barn, barnbarn, barnbarnsbarn och barnbarnsbarn till gammelrättan som fyllde tolv år idag. Så gammal hade aldrig någon råtta blivit förut.

När råttorna hade slutat hurra och sjunga, klättrade gammelrättan upp på bordet. Han tackade för den fina tårtan och alla presenterna. Alla råttorna satt stilla och lyssnade. Gammelrättan passade också på att varna för den elaka katten. Det gjorde han alltid på sitt födelsedagskalas, för det fanns varje år många små råttbarn som fötts under året och som inte visste hur farlig och hemsk katten var.

”Barn, titta på min svans!” Så började gammelrättan. ”Ser ni så kort den är? Den är inte ens halv. Bara en liten stump! Hur tror ni att den blivit sådan?” ”Katten har bitit av den!” ropade de vuxna råttorna som hört berättelsen många gånger förut. ”Ja, så är det,” fortsatte gammelrättan. ”Jag var ung och dum då, bara tre år gammal, så det är längesedan det hände. Jag skulle bara hämta ett äpple i trädgården, när katten kom smygande. När jag fick syn på honom hoppade hjärtat upp i halsgropen på mig! Jag sprang allt vad jag orkade. Precis när jag kom fram till dörren, hann katten ifatt mig och fick tag i min svans. Som tur var gick svansen av och jag kunde smälla igen dörren framför nosen på honom.

Han var så nära att några av hans morrhår fastnade i dörrspringan! Vill ni bli lika gamla som jag, måste ni alltid vara mycket, mycket försiktiga för den katten lever fortfarande och han är förfärligt arg och elak. Han vill äta upp oss allihop. Ni känner lätt igen honom. Titta där på tavlorna! Hans päls är röd med mörka ränder. Han ser ut som en liten tiger.”

Gammelrättan fortsatte att berätta om den hemska katten, men småråttorna hade tröttnat på att lyssna. De ville springa ut i trädgården och leka. Alla råttorna gick ut i trädgården. Barnen lekte kurragömma och de gamla råttorna satt och pratade eller gick omkring och tittade på de fina blommorna. Vilken lugn och skön kväll det var! Plötsligt skrek en råtta som klättrat upp till toppen av äppelträdet: ”Katten! Katten kommer!”

Alla råttorna rusade in i huset och smällde igen dörren. Nej, inte riktigt alla! Några av de minsta råttorna som ätit äpplen uppe i trädet hann inte ner. Nu satt katten under trädet och slickade sig om munnen. Gammelrättan sprang ut ur det lilla råthålet och rusade iväg mot andra änden av trädgården. Katten fick genast syn på honom. ”Vilken stor och fet råtta! Den tar jag istället för de där små och magra som sitter i trädet.” Katten jagade gammelrättan som sprang längre och längre bort i trädgården. När han såg att småråttorna räddat sig in i huset, rusade han tillbaka mot råthålet. Katten högg till med sina långa vassa tänder precis när katten försvann in i hålet, men istället för en råttsvans fick katten bara luft i munnen.

Kapitel 5

Gammelråttan hade ju ingen svans! Katten blev förfärligt arg. "Vänta bara" skrek han. "Jag ska nog hitta på ett sätt att fånga er." Katten satte ut många råttfällor med ostbitar, men den gamla råttan petade på ostbitarna med en pinne så fällan slog igen.

När katten kom tillbaka var alla ostbitarna uppätta men inte en enda råtta hade fastnat. Den som fastnade var katten själv! Fällan slog igen när han skulle sätta dit en ny ostbit. Katten hade ont i tassen en hel vecka.

En natt smög sig katten in i trädgården och klättrade upp i äppelträdet. Han band ett rep i en gren. Sedan satte han fast fötterna i repet. När råttorna vaknade såg de katten hänga och dingla med huvudet nedåt. De trodde han var död och blev väldigt glada. De dansade runt katten och kastade äpplen på honom. Men katten var ju inte alls död. Han låtsades bara. Rätt vad det var hoppade han ner och fångade en råtta som han slukade. Han slickade sig om munnen och klappade sig på magen. "Det var gott det här. Snart lurar jag er igen," ropade han till de andra råttorna som hunnit låsa dörren.

När det hade gått några dagar var katten hungrig igen. Han köpte många påsar med vetemjöl. På natten smög han sig in i trädgården. Där fanns en sandlåda. Katten tog bort sanden och la sig ner i sandlådan. Sedan strödde han allt mjölet över sig så att han inte syntes mer. Det såg bara ut som en stor vit hög med mjöl.

Den första råttan som tittade ut på morgonen fick förstås se mjölhögen. "Kom, kom" ropade hon till de andra. "Trolleri, trolleri, sanden har blivit mjöl". Alla råttorna rusade mot dörren. Men där stod gammelråttan! "Stopp, stopp, minns ni inte vad som hände häromdagen under äppelträdet? Nu måste vi tänka! Varför finns det en mjölhög i sandlådan? Vem vet att råttor tycker om mjöl? Vem finns under högen? Jag tror jag vet. Vi tar det stora nätet som vi har när vi fiskar och så smyger vi tyst på tå och lägger nätet över högen. Alla håller fast nätet och sedan blåser vi allt vad vi orkar på mjölet." Vad tror ni hände? När mjölet blåste bort, hoppade katten upp. Han fastnade i nätet. Han hoppade och skrek men snodde bara in sig mer och mer. Vet ni hur han såg ut? Alldeles vit! Gammelråttan ringde till polisen som kom och hämtade katten. Sedan behövde råttorna aldrig mera vara rädda för den katten! Gammelråttan gjorde en skylt som han satte upp på väggen. På skylten hade han skrivit. "Tänk först och handla sedan."

